

[Helmar Sørensen]

Smitsomme sygdomme behandles som bekendt på lægelig vis, hvorimod behandling af narkomaner ud over den lægelige behandling også kræver socialpædagogisk behandling, psykologisk behandling med flere foranstaltninger.

Fremskridtspartiet ønsker som nævnt at indføre tvangsbehandling af narkomaner i lighed med, hvad der gælder for de af loven omhandlede smitsomme sygdomme. Det vil jeg kraftigt gå imod, idet tvang vil afholde mange fra overhovedet at søge hjælp fra offentlig myndighed, herunder også lægehjælp, jfr. lægers indberetningspligt i henhold til lov om foranstaltninger mod smitsomme sygdomme. Disse forhold vil gøre narkomanernes problemer endnu mere uhyggelige, end de er for øjeblikket, ligesom det vil blive endnu vanskeligere at motivere til behandling.

Det må som sagt tidligere ligge i sagens natur, at forudsætningen for, at en behandling kan lykkes, må være, at den enkelte selv ønsker at blive behandlet, at vedkommende kan se et formål med at slippe ud af narkomanien. Det kræver frivillighed, det kræver samarbejde, og det kræver en accept af behandlingsplanen. Uden disse ting mener jeg ikke at de behandlede forbliver stoffri efter endt behandling.

Jeg mener, at mit indlæg i dag klart viser, at jeg går imod fremskridtspartiets forslag. Jeg er ikke i tvivl om, at partiet vil komme til at stå ene med tvangs- og isolationsideen. Men skulle der være tvivl endnu, vil jeg slutte mit indlæg med at meddele, at socialdemokratiet og jeg går kraftigt imod forslaget.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal ikke ved denne lejlighed gøre mange bemærkninger. Venstres stilling til de principielle problemer omkring narkosørgsmål har vi fyldigt redegjort for, bl.a. i en stor debat her i tinget den 29. november 1979 og senest den 6. november 1980 ved henholdsvis fru Mette Madsen og fru Nathalie Lind.

Men jeg vil godt i forbindelse med det konkrete forslag tage mit udgangspunkt i en udtalelse, som faldt fra hr. Lawaetz i den forrige debat. Hr. Lawaetz følte ved den lejlighed anledning til endnu en gang at benytte en situation til at pudse fremskridtspartiets glorie ved at gøre opmærksom på, at mange

af fremskridtspartiets forslag efter hr. Lawaetz' opfattelse blev fejlet af bordet, bare fordi der stod fremskridtspartiet på dem. Jeg vil gerne sige, at det er denne sag i hvert fald for alvorlig til, og jeg synes, at hele den argumentation, som fremskridtspartiet fører frem ved passende og upassende lejligheder, ikke er særlig værdig, hverken i relation til de faktiske forhold eller af hensyn til det demokrati, som vi alle er sat til at tjene.

Om ideen med at betragte narkomani som en smitsom sygdom vil jeg sige, at bortset fra smitsom leverbetændelse er en inddragelse af narkomani under epidemiloven vel noget i retning af det, som ministeren for et øjeblik siden kaldte begrebsforvriddning. Epidemiloven drejer sig om smitsomme sygdomme, der beror på smitte via bakterier, virus osv., og som kan underkastes en rent lægelig behandling. Jeg skal ikke underkende, at der kan være gode motiver og måske også en vis overvejelse bag nogle af de tanker, man har gjort sig i fremskridtspartiet, og som fremgår af bemærkningerne, men jeg vil bare sige, at så vidt jeg forstår, vil det for det første næppe være gørligt for Danmark alene at ændre på den liste af alment farlige epidemisygdomme, hvorunder f.eks. kopper, plettyfus, pest og andre hører. Det er jo en internationalt fastsat liste. For det andet, hvis fremskridtspartiet ønsker tvangsforanstaltninger – og det kan der være mange betæneligheder ved – så behøver man ikke at tage epidemiloven i anvendelse efter min opfattelse. Det kan man lovgive om efter helt sædvanlige metoder. Man kan lave en speciel lovgivning, hvis man ønsker det. Jeg synes ikke, man behøver at inddrage epidemiloven i disse overvejelser.

Som sagt er vi ikke sikre på, at det er den bedste – og langtfra den eneste – måde at løse de problemer på, som knytter sig til det dybt alvorlige problemkompleks, som narkomanien er udtryk for i et moderne samfund. Vi vil imidlertid gerne sige, at vi er glade for, at ethvert parti yder sit bidrag, og også glade for, at dette bidrag er kommet. Jeg har selv den opfattelse, at over for den alvorlige trussel for et velfærdssamfund, som disse sygdomme er udtryk for, kan vi ikke få ideer nok. Det er meget væsentligt, at alle ideer kommer frem, bliver vejet og bliver overvejet, og at vi hurtigst muligt finder en effektiv løsning, så derfor vil jeg sige tak for bidra-